

ชีวิตเร้นแค้นอันแสนอímเอมของเด็กๆ แห่งหมู่บ้านแควง-อีบุรี

นัทธนัย ประสานนาม

คิม จุง มี. (2547). **เด็กๆ แห่งหมู่บ้านแควง-อีบุรี**. แปลโดย อุไรวรรณ จิตเป็นธม คิม. กรุงเทพฯ: ส.ส.ท. เยาวชน. 246 หน้า.

ความนิยมวัฒนธรรมเกาหลีในบ้านเราเติบโตมากขึ้นผ่านอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่เพิ่มจำนวนตลอดเวลา เรารู้จักเค-ป๊อป เราชับประทานอาหารเกาหลีพร้อมนึ่งถึงรสมือของแดจังกึม เราชั่งใจอย่างหมดอภัยให้แก่โคชชะตาสุดแสนรันทดของตัวละครทั้งในละครชุดทางโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี ในบรรดาส่งถึงทั้งหลายเหล่านี้ หลายคนลืมนึกถึงวรรณกรรมสร้างสรรค์เกาหลีที่มีมาก่อนกระแสนวนิยายแปลวัยรุ่นที่เราเห็นคนนั่งอ่านเดินอ่านกันทั่วไปในปัจจุบัน

เด็กๆ แห่งหมู่บ้านแควง-อีบุรี (2547) วรรณกรรมเยาวชนสร้างสรรค์ ผลงานของคิม จุง มี (Kim Choong Mi) ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ.2001 ถ่ายทอดเป็นภาษาไทยโดยอุไรวรรณ จิตเป็นธม คิม ได้รับรางวัล Winner of the Best Children Book Award ประเภท A Bestselling Novel for Young Adults ของประเทศเกาหลี ผลงานของคิม จุง มีเล่มนี้เป็นหนังสือขายดี ขณะนี้ตีพิมพ์กว่า 40 ครั้งในเกาหลี และยังมีฉบับแปลภาษาอื่นๆ อีกด้วย

เด็กๆ แห่งหมู่บ้านแควง-อีบุรี เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่เสนอสภาพสังคมเกาหลีในด้านต่างกับที่เราเคยรับรู้จากละครชุดทางโทรทัศน์ของเกาหลี ในเรื่องนี้น้ำตาที่ตัวละครต้องหลั่งมิใช่เพราะความผิดหวังในความรัก หรือการพรากจากคนรัก แต่เป็นน้ำตาที่มาจากความอภัพขัดสน ความรู้สึกขาดไร้ไม่เหลือใครให้พึ่งพิงแม้แต่คนในครอบครัว รวมไปถึงความรู้สึกสิ้นหวังหมดหนทางที่จะต่อสู้กับความโหดร้ายของชีวิต

เนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้ กล่าวถึงชีวิตของคนในหมู่บ้านแควง-อีบุรี ที่อยู่ในเขตอุตสาหกรรมแถบอินซอนใกล้กับกรุงโซล ซึ่งเป็นเขตคนยากจนที่ใหญ่มากแห่งหนึ่งของเกาหลี เรื่องกล่าวถึงซุกฮีและซุกจาฝาแฝดที่แม่หนีออกจากบ้านไปเพราะทนพ่อที่ขบเหมายไม่ไหว เรื่องของทงจุนที่พ่อแม่หนีหายไป บล่อยให้เขาอยู่กับทงซุพี่ชายเกเรที่ติดการดื่มกาาร รวมทั้งชีวิตของยองโฮที่เด็กๆ เรียกว่าครูยูโด ผู้สูญเสียแม่ไปกับโรคร้าย

แต่พยายามจะช่วยเหลือเด็กๆ ที่รู้จักภายในหมู่บ้าน โดยร่วมมือกับครูคิม มยอง-ฮี ผู้เคยอยู่หมู่บ้านนี้ในวัยเด็ก และกำลังศึกษาเรื่องการให้คำปรึกษาแก่เยาวชน

ความน่าสนใจของ **เด็กๆ แห่งหมู่บ้านเควง-ฮิบรี** คือการสร้างความหมายของครอบครัวชั้นใหม่ ตั้งแต่ตอนเปิดเรื่อง ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าครอบครัวของตัวละครแต่ละตัวถูกทำลายด้วยสถานการณ์ต่างๆ อย่างไรก็ตาม ครอบครัวของตัวละครทุกตัวต่างมีปัญหาไม่มีครอบครัวใดที่มืองค์ประกอบของพ่อ แม่ลูกที่สมบูรณ์ ตั้งแต่ตอนเปิดเรื่องที่ซุกจาและซุกฮีไม่กล้าเข้าบ้านเพราะกลัวพ่อที่กำลังเมา ทงจุนใช้ชีวิตอยู่กับหนูและแมลงสาบในบ้านชำรุดทรุดโทรม เมื่อยองโฮมาพบเข้าถึงกับ *“พูดอะไรไม่ออก อดเวทนากับสภาพบ้านที่ใช้อยู่อาศัยไม่ได้”* (คิม จุง มี. 2547: 79)

ความหมายของครอบครัวที่นิยามขึ้นใหม่เกิดจากความพยายามของยองโฮที่จะช่วยเด็กๆ เขาไว้ ทงจุนและทงซุมาดูแลทั้งที่ไม่ได้รับการร้องขอ รวมทั้งมยอง-ฮวันเพื่อนของทงซุที่หนีออกจากบ้านเพราะถูกพ่อทำร้าย ยองโฮยังเป็นคนบึกหน้าไปขอร้องครูมยอง-ฮีให้มาช่วยพูดคุยกับทงซุ และหมดเงินสะสมจำนวนมากไปกับคดีความของทงซุเมื่อครั้งที่เขาถูกจับไปอยู่ในสถานพินิจ บางเวลาเมื่อยองโฮเผชิญปัญหาที่ไม่ใช่ของตนเอง รุมเร้าอย่างหนักเขาจึงเกิดคำถามขึ้นมาในใจ *“ทำไมเราต้องเอาเด็กสองคนนี้เข้ามาอยู่ในชีวิตด้วยนะ...มีเหตุผลอะไรที่ต้องให้ที่อยู่ที่นี่...เรามีหน้าที่ตรงนี้ด้วยหรือ?”* (คิม จุง มี. 2547: 81) และคำตอบที่เขาให้แก่ตัวเองในที่สุดก็คือ *“ถ้าปราศจากเด็กๆ แล้ว เขาก็ไม่สามารถทนอยู่ตัวคนเดียวได้เหมือนกัน”* (คิม จุง มี. 2547: 98) หมายความว่าทั้งเด็กๆ และยองโฮต่างก็เป็นกำลังใจให้กันและกัน พัฒนาการในทางดีของเด็กๆ หมายถึงความสุขของยองโฮซึ่งเป็นประจักษ์พยานว่าความเสียดสีของเขาไม่เคยสูญเปล่า

สิ่งดีงามที่ยองโฮทำให้แก่เด็กๆ นั้นซึ่งอยู่ในหัวใจของทุกคน ดังที่ทงจุน *“รู้สึกอบอุ่นที่มีคนนอนอยู่ใกล้ๆ บางครั้งนายองโฮนอนกรนเสียงดังจนทงจุน ทว่าในความรู้สึกของทงจุนแล้ว เสียงนั้นเปรียบเสมือนเพลงกล่อมเด็ก”* (คิม จุง มี. 2547: 84) และความหมายของครอบครัวที่เกิดขึ้นใหม่ทำให้แม่ของซุกจาและซุกฮีตระหนักว่า *“แม้ว่าจะยากจนจนขั้นแค้น แต่เมื่ออยู่รวมกันแล้วช่างมีความสุขยิ่งนัก แม่นึกในใจว่าโชคดียิ่งๆ ที่ซุกจากับซุกฮี มีคนรอบข้างที่สนิทกันเหมือนพี่น้องเช่นนี้”* (คิม จุง มี. 2547: 189)

ครูมยอง-ฮีที่แต่เดิมคิดจะหันหลังให้แก่หมู่บ้านเควง-ฮิบรี ก็ได้ยองโฮเป็นผู้เตือนสติ ครั้งหนึ่งยองโฮไปพบครูมยอง-ฮีที่โรงเรียน ทั้งสองโต้เถียงเรื่องนี้กันอย่างรุนแรง ครูมยอง-ฮีรื้อฟื้นเรื่องในอดีตขึ้นมาว่า *“ตอนอยู่ป. 5 เธอจำคำพูดของครูประจำชั้นได้ไหม ครูบอกว่าเพิ่งเคยเห็นเด็กที่ยากจนที่สุด และโง่ที่สุดที่”*

โรงเรียนนี้เป็นครั้งแรก สิ่งที่คุณเขาพูดนะเป็นความจริง จนถึงทุกวันนี้ ดูลิ! ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีเลย ไม่มีสักอย่าง!” (คิม จุง มี. 2547: 119) สาเหตุที่ครุมยอง-ฮีคิดเช่นนี้เป็นที่เข้าใจได้ว่าเกิดจากการปลุกฝังของแม่ที่กล่าวกับครุมยองว่า “แควง-ฮึบรีเป็นแค่ที่พักรชั่วคราวเท่านั้น ไม่ใช่จุดหมายปลายทางของเรา” (คิม จุง มี. 2547: 48)

ครุมยอง-ฮีจึงทำเรื่องขอย้ายโรงเรียน และที่ครุมยองให้กำลังใจซุกจกานั้น ครูอธิบายกับยองโฮว่าซุกจกเป็นเด็กที่ “มีทางก้าวหน้า” ในขณะที่เด็กคนอื่น ๆ ถือว่า “หมดทางก้าวหน้า” คำพูดของยองโฮที่ทำให้ครุมยอง-ฮีกลับไปทบทวนจนค้นพบจิตวิญญาณความเป็นครูคือ “เธอช่างเหมือนจริงๆ... เหมือนกับครูของเราสมัยประถม” (คิม จุง มี. 2547: 120) ในตอนท้ายเรื่องครุมยอง-ฮีถึงกับย้ายจากคอนโดฯ มาอยู่ในห้องใต้หลังคาของบ้านซุกจกเพื่อจะได้ดูแลเด็กๆ อย่างใกล้ชิดโดยเฉพาะโฮยอง เด็กชายอีกคนหนึ่งที่มีพ่อมาทิ้งไว้ให้ยองโฮดูแล “ครูเริ่มรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร จากหัวใจที่ใหญ่มากใหญ่ใฝ่สูง อยากตะเกียกตะกายสู่ความฝันที่ใหญ่ขึ้น แต่สุดท้ายครูก็ได้คำตอบแก่ตัวเองว่า จะหยุดเพียงแค่นี้... อยู่เพื่ออุทิศตัวเองให้แก่เด็กๆ ด้อยโอกาส” (คิม จุง มี. 2547: 234) เหตุผลสำคัญคือ “จะมีประโยชน์อะไร (ถ้า) ได้เป็นครู แต่ไม่มีหัวใจ” (คิม จุง มี. 2547: 157)

ยองโฮกับครุมยอง-ฮีจึงเป็นตัวแบบ (role model) ของคนเกาหลีรุ่นใหม่และผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นว่าการมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่นนั้นยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด ทั้งเป็นการชี้ให้เห็นความสำคัญของมนุษยธรรมที่บางครั้งจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อทำลายตรรกะของการคิดแบบใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางตามที่คนส่วนใหญ่คิดกัน ดังที่ยองโฮเคยตั้งคำถามกับตนเอง และครุมยอง-ฮีที่เคยคิดจะหนีปัญหาไป อย่างไรก็ตามคนทั้งสองก็ยังคงอยู่เป็น “กำลัง” ให้แก่หมู่บ้านที่พวกเขาเติบโตมา และพลังหนุ่มสาวในลักษณะเช่นนี้เองที่ยังเป็นที่ต้องการของสังคมเกาหลี

เด็กๆ ในหมู่บ้านแควง-ฮึบรีเองก็พยายามที่จะทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุดเช่นกัน โดยเฉพาะซุกจกที่เมื่อไม่มีแม่แล้ว เธอต้องดูแลทุกอย่างภายในบ้าน เนื่องจากซุกฮีทำตัวเป็นเด็กตลอดเวลา ผิดกับเธอที่ต้องคอยเก็บกอดความรู้สึกคับแค้นทุกข์เศร้าไว้ภายใน เมื่อวันที่แม่กลับมา ซุกฮีเข้าไปคลอเคลียแม่ ผิดกับซุกจกที่เฝ้ากังวลว่าแม่จะหนีไปอีก ครั้นทราบข่าวแม่กำลังจะมีน้อง ซุกจกจึงคลายใจว่าแม่คงไม่จากไปอีก ผิดกับซุกฮีที่หงุดหงิดเพราะรู้สึกว่ากำลังจะถูกแย่งความรักไป

โชคที่เป็นของซุกจกที่เธอมีครุมยอง-ฮี คอยให้กำลังใจ “ซุกจก! ไม่ว่าใครต่างก็มีช่วงเวลาที่ไม่ดีร้ายด้วยกันทั้งนั้น แต่เราต้องไม่ปล่อยให้ช่วงเวลานั้นผ่านไปโดยไร้ประโยชน์” (คิม จุง มี. 2547: 48) ซุกจกจึงเป็นตัวละครสำคัญที่แสดงให้เห็นว่าในวรรณกรรมเยาวชน เด็กๆ ไม่จำเป็นต้องได้รับการปกป้องจากความสูญเสีย

ซุกจาเป็นผู้นั่งฟังพระบายความทุกข์ทั้งน้ำตา เป็นคนไปหาแม่ที่ร้านวิดีโอซอมซ่อที่แม่ใช้เงินชดเชยจากความตายของพ่อซ่งมา และดูเป็นความลับสำหรับทุกคน ซุกจาจึงเป็นตัวแทนของเยาวชนที่รู้จักหน้าที่ มีใจเข้มแข็งและทำในสิ่งที่เหมาะสม

ในฐานะตัวละครที่เป็นตัวแทนของเยาวชนผู้หลงผิดแต่กลับตัวได้ในที่สุด ทงซูกี้พยายามปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองเช่นกัน หลังจากออกจากสถานพินิจ ทงซูกี้หาทางกลับไปเรียนและหางานทำ ความทุกข์ในอดีตทำให้เขา “หวาดระแวงในตัวมนุษย์” เขาเคยต้องขี่รถจักรยานด้วยความเร็วสูง และกระโดดบันจี้จัมป์เพื่อสะกดความรู้สึกว่างเปล่าในใจเอาไว้ ดังที่เขาเคยระบายความในใจและเล่าเรื่องอดีตเมื่อครั้งแม่และพ่อหนีไปให้ครูมยอง-ฮีฟัง

“ผมเสียใจแทบคลั่ง...ตอนนั้นเลยกินเหล้า สูบบุหรี่ เพื่อทำให้รู้สึกดีขึ้น แต่มันไม่ได้ดีขึ้นเลย ผมจึงหันไปขี่มอเตอร์ไซด์ โอโห! ครูไม่รู้หรือว่ามันวิเศษแค่ไหน [...] แต่พอลงจากรถเท่านั้น ความรู้สึกว่างเปล่าโดดเดี่ยวก็เข้ามาแทนที่ ผมเลยไปที่เกาะซง ที่นั่นมีบันจี้จัมป์ด้วยอะ [...] แต่บันจี้จัมป์เล่นไม่ได้ทั้งวันนี้อะ ความโศกเศร้ามักทะลักออกมาจากข้างใน บางครั้งผมก็กดมันลงไปได้ แต่บางครั้งต้องสะอื้นไ้เพื่อระบายมันออกมาบ้าง พอร้องเสร็จ ความรู้สึกว่างเปล่าก็เข้ามาแทนที่ (คิม จุง มี. 2547: 147)

นอกจากนั้นทงซูกี้ยังไม่อาจวางใจในความสุขที่ตนได้รับ สังเกตได้จากตอนที่เขายินดีที่ได้ออกจากสถานพินิจ แต่ก็ได้ทราบข่าวการจากไปของพ่อของซุกจา ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่า “ทงซูกี้ก็อย่างนี้เสมอ ถ้าเมื่อใดมีความสุข อีกไม่นานนักความทุกข์ก็จะตามมา ความสุขซึ่งนานๆ ทงซูกี้จะมีสักครั้ง แต่ความสุขนั้นมักอยู่ไม่นาน เรื่องเศร้าจะเข้ามาแทนที่ทันที ตอนนั้นก็เช่นกัน” (คิม จุง มี. 2547: 122)

นวนิยายเรื่องนี้จบลงที่การเริ่มงานในโรงกลึงของทงซูกี้หลังจากผ่านปีใหม่ไปแล้ว ทงซูกี้ชื่นชมดอกมินดีลเรที่แบ่งบานผ่านฤดูหนาวมาได้ ดอกมินดีลเรเป็นสัญลักษณ์แทนการต่อสู้ชีวิตของเด็กๆ ในหมู่บ้าน ช่วงเวลานั้นทงซูกี้ก็สดชื่นมีความสุข “ใบหน้าของทุกคนค่อยๆ เข้ามาในหัวงนี้ [...] ลำแสงที่สาดส่องเข้ามาเปรียบเสมือนทุกๆ คน ที่จะเป็นแรงใจให้ทงซูกี้ต่อไป” (คิม จุง มี. 2547: 239) ทงซูกี้และซุกจาจึงเป็นตัวแทนของเยาวชนเกาหลีที่ไม่ปล่อยให้ “ความด้อยโอกาส” มาทำลายชีวิตของตนเอง และแสดงให้เห็นว่ายังมีหลายคนในสังคมที่ใจกว้างพอที่จะให้โอกาสแก่พวกเขา

งานเขียนของคิม จุง มี เรื่องนี้จึงมีบทบาทหน้าที่เหมือนกับวรรณกรรมเยาวชนอีกหลายเรื่องที่ทำหน้าที่เป็นวรรณกรรมคำสอนไปในตัว ทั้งนี้ ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งที่สมควรพิจารณาคือการวิพากษ์สังคมอย่างแยบยล นับตั้งแต่ปัญหาเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อวงกว้างจนกลายเป็นสูตรสำเร็จเมื่อกล่าวถึงปัญหานี้ในประเทศต่างๆ ทั่วโลกโดยเฉพาะที่เสนอผ่านวรรณกรรม “หนุ่มสาวจากต่างจังหวัดที่จอบเสียมมุ่งหน้าเข้าเมืองมาเป็นกรรมกรขายแรงงาน [...] ตามชนบทเหลือแต่ชาวนาแก่เฒ่าที่อาศัยอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีหนุ่มสาวช่วยทำไร่ไถนา ยิ่งกว่านั้นราคาข้าวยังตกต่ำลง ทำให้ชาวนาต้องเป็นหนี้สินชั่วชาติปี” (คิม จุง มี. 2547: 14)

การวิพากษ์ที่น่าสนใจคือการวิพากษ์สถาบันต่างๆ ที่ไม่ได้มีส่วนช่วยเหลือตัวละครในเรื่อง ช้ำร้ายยังเหมือนกับคอยซ้ำเติมตัวละครให้เดือดร้อนใจมากไปกว่าเดิม เช่นการเวนคืนที่ดินเพื่อจัดผังเมืองใหม่โดยไม่นำพาต่อสิทธิชุมชน (community rights) “ทำไมหลวงถึงบอกว่าที่ดินตรงนี้เป็นของหลวง ทั้งๆ ที่แต่ก่อนที่ดินตรงนี้เป็นชายเลน พวกเราทุกคนช่วยกันเอาเปลือกหอยบัง เอาหินบัง มาถมที่จนกลายเป็นแผ่นดินขึ้นมา แต่จะได้อย่างไรได้ ในเมื่อพวกเราเป็นแค่ตาสีตาสา หลวงว่ายังไงเราก็ต้องทำตาม” (คิม จุง มี. 2547: 38) อีกตัวอย่างหนึ่งคือตอนที่ทงซุไปตลาด เขาได้คุยกับยาย จึงได้รู้ว่าการเวนคืนส่งผลกระทบต่อคนยากจนอย่างกว้างขวาง “ตรงเนิ่นเขาฝั่งโน้นเขาเวนคืนที่ไปเกือบหมดแล้ว เห็นไหม ต้นไม้ก็ถูกตัดทิ้งชะเตียน เดี่ยวเขาจะสร้างคอนโดฯ กัน [...] ไม่ใช่เฉพาะพวกพ่อค้าแม่ค้าที่เดือดร้อนนะ พวกคนจรจัดที่บุกรุกที่ดินบนเขา ก็ไม่รู้จะหลบหนาวไปอยู่ที่ไหน เฮ้อ! ทำไมชีวิตคนเราถึงลำบากอย่างนี้นะ” (คิม จุง มี. 2547: 182)

योगโฮผู้ทำหน้าที่ช่วยเหลือตัวละครอื่นก็รู้สึกแปลกแยกกับสถาบันต่างๆ เช่นกัน โดยเฉพาะสถาบันศาสนา “พอयोगโฮเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็รู้ว่า โบสถ์ไม่ใช่สถานที่ที่จะดลบันดาลให้ความปรารถนาที่ว่า ขอให้ครอบครัวอยู่ดีกินดี มีฐานะ ขอให้เรียนเก่ง ฯลฯ เป็นจริงอีกต่อไป योगโฮรู้แล้วว่าพระเจ้าไม่สามารถบันดาลคำอธิษฐานของตนให้เป็นจริงได้” (คิม จุง มี. 2547: 73) นอกจากสถาบันศาสนาในเรื่องนี้จะไม่อาจเป็นที่พึ่งทางใจให้แก่ตัวละครได้แล้วยังเป็นหลักฐานที่แสดงความเสื่อมล้ำต่ำสูงในสังคม ตั้งแต่योगโฮยังเด็ก เขาเห็นว่าโบสถ์วิจิตรงดงามยิ่งขึ้นตลอดเวลา ขณะที่ชีวิตของคนที่อาศัยอยู่รอบโบสถ์กลับแร้นแค้นสาหัสมากขึ้นทุกวัน “เดินมาถึงหน้าโบสถ์ที่ประดับประดาไฟสีต่างๆ สวยงาม ช่างในยังมีเสียงดังแว่วออกมา เดินผ่านเลยกำแพงโบสถ์มา ก็เป็นบ้านเรือนเก่าชอมช่อใกล้ผู้พังเต็มที [...] योगโฮเห็นแล้วก็ได้แต่เวทนา อดไม่ได้ที่จะเปรียบเทียบกับโบสถ์หลังโต” (คิม จุง มี. 2547: 207)

สถาบันที่ถูกละทิ้งในที่นี้จึงประกอบด้วยสถาบันการปกครอง (รัฐ/ทางการ) สถาบันศาสนา (โบสถ์) สถาบันการศึกษา (เรื่องเล่าเกี่ยวกับครูประถมาที่ดูแลหมู่บ้านเควง-ฮิบรี) และสถาบันครอบครัว (ในความหมายดั้งเดิม) ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าสถาบันเหล่านี้ต่างไม่ได้ทำหน้าที่ของตนเอง (malfunctioned) ทั้งยังซ้ำเติมความทุกข์ยากของตัวละคร การที่สถาบันถูกลดทอนความสำคัญทำให้ความเป็นปัจเจกบุคคลถูกขบขันขึ้นมา ลักษณะดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นศักยภาพของมนุษย์ในการเลือกและผลักดันชีวิตของตนเองให้ไปในทิศทางที่ดี พร้อมทั้งสนับสนุนให้คนเรารู้จักยื่นมือช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อนลำเค็ญกว่า ถึงแม้ว่าโชคชะตาจะคอยกระหน่ำแล้เขียนตีมนุษย์อยู่ตลอดเวลาก็ตาม

นวนิยายของคิม จุง มี ถือเป็นงานเขียนที่มองโลกในแง่ดีเปี่ยมด้วยความหวัง และน่าจะเป็นเหมือนกับคำภีร์ที่เธอเขียนขึ้นเพื่อใช้ย้ำเตือนตนเองผู้เป็นครูอยู่ในเควง-ฮิบรี ให้ทำหน้าที่ทั้งในฐานะครูและในฐานะคนที่ยังคงศรัทธาความเป็นมนุษย์อย่างไม่เสื่อมคลาย

คิม จุง มีบอกเป็นนัยว่าโลกของเราเหมือนครอบครัวใหญ่ (macrocosm) หน้าที่ที่เรามีต่อกันในฐานะสมาชิกครอบครัวคือคอยเติมกำลังใจให้กัน อย่างเช่นในวันคริสต์มาสที่ครูมยอง-ฮีให้ทุกคนนั่งล้อมวงกันแล้วเล่าความรู้สึกของตนจนจบ จากนั้นต่อเทียนให้คนข้างๆ จนครบวง อาจกล่าวได้ว่า แม้สถาบันต่างๆ จะไม่ทำหน้าที่ของตน แต่สถาบันครอบครัวในความหมายใหม่ที่คิม จุง มีนิยามขึ้นมาผ่านนวนิยายของเธอถือเป็นหลักไมล์สำคัญของชีวิตที่มนุษย์เราน่าจะพอใช้ยึดเหนี่ยวจิตใจได้

แม้ว่าชีวิตในเควง-ฮิบรีจะต้องต่อสู้กับความทุกข์ท้อ และสภาพแวดล้อมที่มีแต่มลพิษอันอัปลักษณ์ แต่มือของสมาชิกในครอบครัวต่างสายเลือดจะกระชับแน่นไว้จนกว่าฤดูหนาวอันยาวนานจะผ่านพ้นไป และได้พบกับดอกมินติลเรแห่งฤดูใบไม้ผลิอันเปี่ยมด้วยพลังชีวิต การได้อ่านวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้น่าจะทำให้ผู้ใหญ่หลายคนเกิดความรู้สึกว่า ความเป็นมนุษย์และความหวังนั้นแสนยิ่งใหญ่ ทำให้อบอุ่นในหัวใจราวกับแสงแรกของฤดูใบไม้ผลิ
